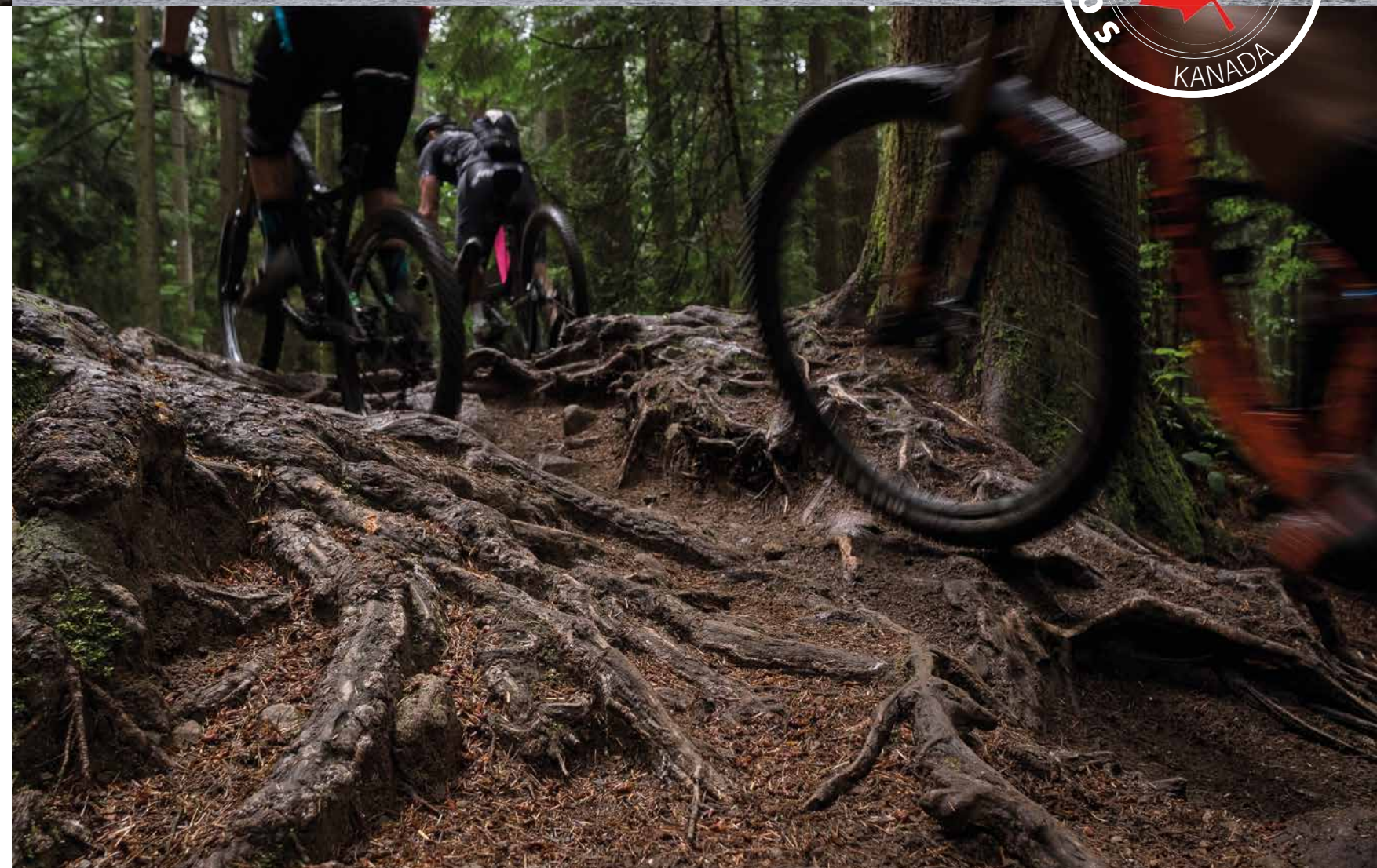

VŽDY ZÁVODÍČÍ CAMERA GUY

Kanadský etapový závod BC Bike Race díky Velu důvěrně znáte. Jsou to dva roky, kdy jej absolvoval a věrně popsal náš kolega Martin Raufer. Po čtyřiaadvaceti měsících jsme se rozhodli k němu vrátit. Ale nebojte, nestane se z toho tradice, už jen proto, že dobře víme, že to není záležitost snadno dostupná ať už technicky nebo finančně. A že existuje spousta dalších zajímavých akcí. Tento náš návrat má jméno Rob Trnka, toho času fotograf závodního týmu Lopes-Lawwill. Zajímá nás pohled zvenčí (Rob nezávodil), a přesto vlastně trochu zevnitř (pohyboval se po trati na kole). Pohled objektivem na sportovní událost jsme zařadili do rubriky Putování s fotografiy a coby nestandardní počín označili jako speciál.

Stručně. BC Bike Race, známý též jako BCBR, je týdenní etapový závod na horských kolech, který se ze 75 procent odehrává na trailech, chcete-li singltrecích, Britské Kolumbie. Letošní desátý ročník byl vyprodán za čtyři dny (počet startujících je limitovaný) a mezi přihlášenými určitě nebyli pouze ti, co už BCBR jeli. Debutanti kromě vyprávění, reportů, fotek, videí a podobných indicií neměli reálnou zkušenost, takže to, že při upisování byli při smyslech nebo nežertovali, stvrdili nemalou částkou dolarů.

BCBR 2016
V KOSTCE
 9. ročník
 600 účastníků z 36 zemí
 startovní místa vyprodána za čtyři dny
 (jubilejní desátý ročník v roce 2017 obsazen za pouhý den)
 7 etap (45 km/1159 m, 52 km/1096 m,
 58 km/1599 m, 52 km/1508 m, 15 km/847 m,
 53 km/1944 m, 26 km/1070 m)
 75 % trati vedlo singltreky
 10 kategorií (muži, ženy, dvojčlenné týmy)
 startovné 2399 kanadských dolarů (registrace, bydlení ve stanu,
 přeprava – nezahrnuje jídlo a drobné poplatky)

Co se bude na BC Bike Race 2016 odehrávat, bylo všem šesti stovkám akcechtivých a o počatých nadšenců v hrubých rysech načrtnuto na předstartovním brífinku v tělocvičně Capilano University v North Vancouveru. Dozvěděli se veškeré milníky dosavadní historie závodu, následovala instruktážní část, jež měla za úkol odlehčeně, ale srozumitelně účastníkům pomoci pochopit mechanismus organizace, upozornit na zásady chování ve vypjatých situacích nebo v případě nepředvídatelných průšvihů. Ty mohly vzejít z těch, které se předvídat daly, tedy třeba z nutnosti nocování, kontaktu s medvědy, nedostatku tepla a podobně. Ve zkratce byly reprodukovány všechny podstatné informace a zkušenosti nasbírané během deseti dosavadních ročníků. Tohle představení doprovázelo fasování bágů, ruksaků, nepromokavých bund a dalších pořadatelských dárečků.

Naložení kol do jednoho nákladáku a krabic, popřípadě bike-bagů do druhého se fakticky rovnalo vzdání se únikových možností a smířením odevzdáním sebe sama do rukou pořadatelových. Neodkladnost aktu potvrdil svoz účastníků školními autobusy na trajekt do Horseshoe.

Po přistání trajektu v Nanaimu a přesunu na hřiště v Cumberlandu se karavana dala do předem přesně naplánovaného pohybu. Zdejší hřiště zaplnily stany, mobilní sprchy, nespočet stojanů na kola, mechanické trucky a kdo ví co ještě. Rozhlížel jsem se po tomhle skládacím městečku a pro sebe si brblal: „To jsem zvědavý, chlapíci, jak tohle budete den co den stěhovat!“ Lidé ho osídlili během následující hodiny. Mnoho nových obyvatelů si chtě nechtě vytvořilo nové vazby, protože podle hesla „make friends“ byli všichni rozděleni do stanů povětšinou nazdarbůh, kamarád nekamarád. Představa chrápajícího a navíc upovídáného „frenda“ ve stanu mě neuchvátala. Ale já jsem atypická postava, uznávám.

Ráno pršelo. A pak už vlastně až na jednu nebo dvě krátké výjimky pršelo každý den. Děšť jaksi k BCBR patří. Kdo na tuto zkušenost není připraven, může sice kalkulovat s devastujícími vedry jako před pár roky, ale spíše bude zklamán. Místní z toho remcání na mženi pravděpodobně budou mít legraci. Jsou zvyklí.

Já se letošního BCBR zúčastnil jako fotografující člen týmu Lopes-Lawwill, Brian a Joe společně závodili v kategorii týmů. Pozice mechanika-řidiče se ujal tradičně Lopesův mechanik Joe Binatena, majitel obchodu BikeCo. Joe Lawwill pracující pro Shimano USA také není z minulosti neznámé závodní jméno. Příjemný tichý chlapík s mírným vystupováním a bystrými očima. Jeho vyšší postava a zamlklost dávají mylný dojem, že by se mohlo jednat o suchara. Opak je pravdou, má vynikající, jemný smysl pro humor a sebeironii.

Sebeironie byla na místě, protože výkonostní rozdíl mezi Lopesem a Lawwillem byl veliký a vzhledem k pravidlům, kdy dvojice musí projíždět cílem každé etapy pospolu, měl každý z nich jiné starosti. Brian mi často blnul před foťákem a nikam se nehnal. Nejčastěji přijel v dobrém rozmaru v balíku třeba s nejrychlejší holkou a neměl problém zastavit, pokecat nebo mi opakovat snímek. Bylo více než evidentní, že ježdění 20 minut za čelem není místo, kam patří.

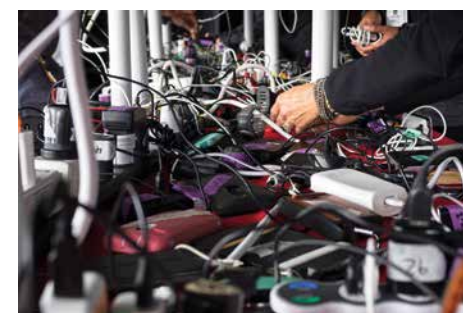

Lawwill si prožíval diametrálně odlišný příběh. Přece jen mu to jde lépe z kopce než na maratonech a podle toho trpěl den za dnem. Projevilo se to i nevyrovnaností výkonů, kdy první den dostal studenou sprchu a neměl zdání, jak tenhle závod dokončí. Druhý den byl lepší, ale pořád to ještě nebylo ono. Třetí den byl dobrý a my jsme mysleli, že se dostal do tempa a už to bude jen dobré. Co však čert nechtěl, následujícího dne to vypadalo na sanitku s kapačkou – skončil (tedy oba) hluboko, velmi hluboko v poli poražených.

O první místo mezi týmy jejich věkové kategorie začínala být slušná tahanice. Časovku Joe nezvládl nejhůř, ale další den zase ztratil. Squamish prožil bok po boku s Lopesem, který si po „potahal“ a nenechal nikde odpočinout (osobně si myslím, že zrovna z toho Lawwill odvařený nebyl). Na poslední etapu to Brian už nevydržel a prohodil, že zkusí, jak na tom je, a počká u cílové brány. K té dorazil 12. nebo 13. absolutně společně s Andrease Hestlerem a uklidnil sám sebe, že „to“ v sobě sále má. „Je to hodně jiný jet sám na sebe. Celý den jsem se nestačil podívat na Garminu ani na samolepku s profilem nalepenou na rámu,“ zhodnotil svůj výkon Brian po závodě, když jsem se ho zeptal, jak si užil „den na plný plyn“. Užil.

Duo Lopes a Lawwill nakonec uhájilo vítězství v kategorii týmů, ale zadarmo to kluci nedostali. Všechna čest, jak se Joe nakonec zmáčknu. Sám s odstupem času ohodnotil svou účast poměrně stručně: „Děsně jsem trpěl, abych to vůbec dokončil. Po závodě jsem onemocněl snad jen z vyčerpání nebo co a dostával jsem se z toho další čtyři dny. Následující skoro dva týdny trvalo, než jsem zase usedl na kolo. Přetáhl jsem vlastní limit. Ztracený Lopes!“ zasmál se.

Brian byl trochu obsáhlejší: „BCBR jsem jel už v roce 2008, sólo v elitní kategorii. Dojel jsem celkově myslím 15., ale byla tam i jedna etapa, ve které jsem skončil druhý. Poprvé to bylo těžší, protože jsem neměl zkušenost, letos o to lehčí, ale zároveň hodně rozdílné,

protože jsme startovali v kategorii týmů spolu s parťákem. BCBR je jedním z nejlepších zážitků kariéry. Během těch sedmi dnů jsem projel neuvěřitelně rozmanité trails ve scénériích, které se neokoukají. Ptáš se, která etapa se mi líbila nejvíce, ale je těžké ukázat jen na jednu. Asi bych vybral Squamish. Byl to nejdělní den v sedle, ale nejzábavnější s nejširším repertoárem různých terénů, které důkladně prověřily jezdecký rozsah. Co pro mě bylo nejtěžší? Nakládání se silami. Nenechat se unést a mít neustále na paměti, jak moc těžký každý den na BCBR je. A že bude ráno další takový."

Z pozice pozorovatele ještě doplním volbu kol. Brian zvolil devětadvacítka se 130mm zdvihy, teleskopickou sedlovku se zdvihem 65 mm a pneumatiky Maxxis Baever vpředu a Maxxis

Ikon vzadu, obojí ve verzi EXO. Joe vsadil na 27,5" bike se 140mm zdvihy, 125mm teleskopickou sedlovku a pneumatiky WTB Vigilante na předním kole a WTB Wolverine na zadním. Oba dva z vlastní pozice i testovali. Brian závodil na v té době ještě „tajném“ modelu Intense Primer a Joe měl na sobě i svém kole několik připravovaných vycytávek z dílen Shimana, stále v surové podobě prototypu.

Na nejvyšší stupínek v celkové klasifikaci mužské elitní kategorie ve Whistleru po sedmi dnech zasluženě vyskočil Corry Wallace, který během týdne v trailech Britské Kolumbie dojel nejhůře šestý – v maratonské třetí etapě. Dále dokončil jednou čtvrtý, jednou třetí a zbylé čtyři etapy ovládl. Celkové druhé Spencer Paxson předvedl asi nejvyrovnanější průběh. Ani jednou nedojel pod stupni vítězů a jednu etapu vyhrál. Z nejnižšího stupínku slávy mával Stephen Ettinger, který měl výkonovou stabilitou našlápnuto hodně vysoko podobně jako Paxson, ale poslední dvě etapy nezvládl, dokončil shodně šestý. Ženskou kategorii vyrovnanými výkony ovládla sympatická a populární Kelli Emmettová následovaná Sammi Runnelsovou a Kaysee Armstrongovou.

Za zmínku stojí rozdílnost charakterů každé z etap. Mokrý syrový den č. 1, hrubá whistlerská etapa, maratonská nebo krátký nářez na North Shoru. Každý z fotografů

nebo kameramanů měl svého favorita a etapu, na kterou se z předešlých ročníků těšil. Já nikoliv, nevěděl jsem, co mám čekat, takže jsem večer vždy probral s Rigou, Silverem, Connorem a spol., co přibližně přijde, ale pak jsem stejně reagoval na skutečnost. Vzhledem k tomu, že jsem se nechtěně proměnil v „always racing camera guy“, jak na mě pokřikovali jezdci „z mojí skupinky“, protože jsem využíval novinářského gazdiku jen z půli a zbytek objížděl se závodníky na kole, jsem si mohl udělat i poměrně ucelenou představu o trasách a jejich náročnosti. A ta byla vysoká. Cesta trailem v Kanadě má daleko k hladkým pěšinkám. Dlouhá stoupání na převod 34x36–42 zubů, nekonečný soubor s kořeny, kameny, vlastní rovnováhou a snahou neorat klikou zem. Výšlapy bez výdechu přecházejí ve sjezdy, kde jsem měl každou chvíli oči na vrch hlavy. Pořadatelé neprojevili přehnanou péči o schopnosti závodníků. Vlastně jim bylo celkem šumafuk, kdo co sjede a podobné detaily. Tak málo stačí, aby se navrátil duch ježdění na horských kolech. Paráda!

Další pozastavení zasluží ansámbl starající se o chod pojezdňého gulagu. Nákladáky se sprchami, stavitelé stanů, prostě kompletní organizace, jež zvládla odstínit všechno od závodníků, kteří den co den, když zrovna nesešli v sedle kola, měli identický servis a zázemí, aniž je stresovala jediná časová prodleva. Formát „závodníci měli vše, jak mělo být, odjeli, přijeli a znovu vše, jak má být“ dokonale fungoval. Práce to při všech přesunech musela být nepředstavitelná, ale stroj nikde ani nezachrstil, natož aby se zadrhl. Parádní, obludné, dotažené do puntíku.

Dojezd do Whistleru už byl velmi emotivní a nezměnila to ani etapa, která technickou náročností měla potenciál pozabíjet půlku lidí, kdyby byla jako první. Jezdci už byli zoceleni, už nebyli vystrašení z každé skalky a lesklého kořenu, které beztak přestali počítat někdy před sedmi dny v Cumberlandu. Uživali si těžké ježdění. Smazaly se hranice mezi tím, co umíš, zvládneš nebo komu stačíš.

Text a foto: Rob Trnka

